

Arrest

nr. 258 560 van 22 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN DEN BROECK, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 4 februari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.08.2020 werd ingediend door:

Naam: C. (...)
Vooma(a)m(en): M. S. (...)
Nationaliteit: Guinee
Geboortedatum: (...)1966
Geboorteplaats: Conakry
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische Belgisch minderjarig kind nl. C. F. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voorzover het betreft: de familieleden vernield in artikel 40bis §2, Eerste lid, 4° mits het de vader van een en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument.

Overwegende dat artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1 ° betrekking heeft op de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° tot 3, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

V het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...). '

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: '1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...).'

Betrokkene legt als bewijs van identiteit een 'Carte d'identité Consulaire' voor afgeleverd dd. 08.08.2019 te Berlijn (Duitsland) en een 'Carte d'identité Consulaire afgeleverd te Brussel geldig van 27.05.2020 tot 26.05.2022. In principe zou betrokkene op de ambassade een paspoort kunnen aanvragen. Indien betrokkene zich toch in de onmogelijkheid zou bevinden om een paspoort aan te vragen dan moet dit worden bevestigd in een attest. Hij legt hiervoor attesten voor van de ambassade van de Republiek Guinée te Brussel, dd 27.05.2020 en dd. 05.10.2020 waaruit blijkt dat het niet mogelijk is om een paspoort in persoon af te halen, behalve in Guinee zelf. Gezien er wel degelijk een geldig paspoort te verkrijgen is in het land van herkomst of origine zal betrokkene het nodige moeten doen om aldaar een geldig paspoort te bekomen. De Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat betrokkene hiervoor weliswaar de nodige démarches zal moeten ondernemen, maar in hoofde van de betrokkene lijken deze niet onoverkomelijk en mogen ze redelijkerwijze verwacht worden, rekening houdend met de volgende gegevens in het administratief dossier.

- *Het laatste geldige paspoort van betrokkene verliep reeds in 2000. Sindsdien legde betrokkene aan de Duitse noch aan de Belgische migratiediensten een geldig paspoort voor. In het administratief dossier zijn geen elementen voorhanden die erop wijzen dat hij hiertoe ook maar enige démarche bij zijn autoriteiten heeft ondernomen. Het is pas in 2019 dat betrokkene zich, in Duitsland, tot zijn autoriteiten wendde, in België pas in 2020.*
- *Betrokkene brengt voor de Belgische autoriteiten tot op heden geen enkel element aan waaruit blijkt dat in zijn hoofd en ten aanzien van zijn autoriteiten sprake is van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, dewelke een (korte) terugkeer naar het herkomstland zou verhinderen. In dat verband moet worden opgemerkt dat hij in België tot op heden geen vraag om internationale bescherming indiende. Welnu, indien betrokkene ten aanzien van zijn autoriteiten wél een gegronde vrees voor vervolging koestert, mocht van hem verwacht worden dat hij in België sinds zijn aankomst asiel zou gevraagd hebben, temeer zijn preciaire verblijfsrecht hier. Betrokkene liet dit tot op heden na. Hij wendde zich enkel tot de Belgische migratiediensten in het kader van andere procedures om een verblijfstitel te verkrijgen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat betrokkene zich het voorbije jaar tot tweemaal toe wendde tot zijn autoriteiten, in casu de ambassade van Guinee te Brussel. Ten slotte, en volledigheidshalve, kan nog opgemerkt worden dat betrokkene een kiezerskaart voorlegde. Hieruit kan afgeleid worden dat betrokkene ook hiervoor contact had met zijn autoriteiten, hetgeen moeilijk te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging door deze laatste.*

Uit het geheel van de hiervoor aangehaalde elementen mag worden geconcludeerd dat van betrokkene wel degelijk verwacht mag worden dat hij de nodige démarches onderneemt om in het bezit gesteld te worden van een geldig paspoort, zelfs indien dit in het herkomstland in eigen persoon moet afgehaald worden.

Gezien er geen paspoort voorligt, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij licht haar twee middelen als volgt toe:

"EERSTE MIDDEL: *Schending van de artikelen 40 ter § 2, 2° en 41 § 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, en van het artikel 52 van het Vreemdelingen-K.B. van 08.10.1981.*

De bestreden beslissing weigert verzoekers aanvraag omdat hij geen geldig paspoort voorlegt.

"Er dient evenwel te worden aangenomen dat het begrip "(geldig) identiteitsdocument" zich niet beperkt tot een (geldig) paspoort. Het begrip "identiteitsdocument" is ruimer dan het begrip "paspoort"." (RvV d.d. 03.12.2019, nr. 229 757)

Het artikel 40 ter § 2,2° van de Vreemdelingenwet maakt de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf in de Europese Unie heeft uitgeoefend:

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Het artikel 52 van het Vreemdelingen-K.B. vult aan:

"Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

Het bepaalde in artikel 52, § 2,1°, van het Vreemdelingen-KB werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het "artikel 41, tweede lid" van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingen-KB als volgt:

"De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht."

In 2014 werd artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door het huidige artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet

"§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen ofte bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Het bepaalde in artikel 52, § 2, van het Vreemdelingen-KB werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingen-KB wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Het moet dus in principe gaan om een geldig paspoort, maar bij ontbreken daarvan kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen ofte bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij

verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingen-KB:

"§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is. en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde."

De interpretatie van Dienst Vreemdelingenzaken van de bovenvermelde artikelen 52 §2 van het Vreemdelingen-KB juncto artikel 41 §2 van de Vreemdelingenwet, als zou steeds een geldig paspoort moeten voorliggen, is niet correct. Dit zou immers neerkomen op een verstrenging van de wet via een koninklijk besluit, wat niet mogelijk is. (R.v.V. d.d. 03.12.2019, nr. 229 757).

Verzoeker verwijst verder naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, m.n. het arrest-Zambrano d.d. 8 maart 2011, C-34/09 (zie ook arrest-Brax d.d. 25 juli 2002, C-459/99). Hierin wordt duidelijk gemaakt dat het verblijf aan ouders van minderjarige Unieburgers niet licht geweigerd kan worden, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten ontnemen:

"Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen."

(§44, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62009C0034&from=NL>)

Verzoeker heeft een vervallen paspoort, een kiezerskaart, een certificaat van nationaliteit en een consulaire identiteitskaart neergelegd. Zijn identiteit staat vast en er is ook in het verleden nooit enige twijfel of dubbelzinnigheid over geweest.

Door middel van de geboorteakte van zijn Belgische dochter is aangetoond dat hij de vader is van een Unieburger en dus recht op vrij verkeer en verblijf zou moeten genieten.

Verzoeker heeft dan ook voldaan aan het artikel 41,2° lid van de Vreemdelingenwet en het artikel 47 van het K.B., en daarmee aan het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Er ligt wel degelijk een geldig en afdoende bewijs van de identiteit van verzoeker neer.

Het is absurd dat de Dienst Vreemdelingenzaken in plaats van de gezinshereniging toe te kennen, aangezien alle nodige documenten werden voorgelegd, verzoeker laat weten dat hij een nieuw paspoort moet gaan halen in Guinée. Het is uiteraard niet de bedoeling dat een jong kind van haar vader gescheiden moet worden omwille van een foutieve interpretatie van de wettelijke vereisten, terwijl de identiteit van verzoeker en de band met zijn Belgische dochter voldoende bewezen zijn.

De bovenvermelde bepalingen zijn geschonden.

TWEEDE MIDDEL: Schending van het artikel 40 ter § 2, 2° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, van het artikel 8 van het E.V.R.M. en van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing slechts zeer beperkt gemotiveerd is. De beslissing legt geenszins uit waarom de neergelegde documenten niet voldoende zijn om de identiteit van verzoeker te bewijzen.

Hoewel verzoekers advocaat in een begeleidend schrijven uitgebreid heeft verwezen naar de bepalingen en rechtspraak vermeld in het eerste middel, wordt hierover met geen woord gerept.

Aangezien de beslissing geenszins uitlegt waarom de bovenvermelde neergelegde documenten niet zouden volstaan om de identiteit van verzoeker aan te tonen is de motiveringsplicht niet nageleefd, en tevens het artikel 40 ter §2 van de Vreemdelingenwet, uitgevoerd door de in het eerste middel uiteengezette bepalingen en rechtspraak.

De beslissing schendt verder het artikel 8 van het E.V.R.M., dat het familieleven beschermt, het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat vereist dat het belang van het kind de eerste overweging vormt bij alle maatregelen die een impact hebben op kinderen, en het artikel 9 van datzelfde verdrag, dat verbiedt een kind te scheiden van zijn ouders.

Hoewel verzoeker immers aan alle voorwaarden voor de gezinshereniging voldoet, zijnde een vaststaande identiteit en familieband met zijn Belgische kind, wordt hem een verblijfsrecht op basis hiervan geweigerd zonder afdoende motivering.

Het is in het belang van het Belgische kind F. (...) dat aan verzoeker de gezinshereniging wordt, toegekend opdat hij voor zijn jonge dochter kan blijven zorgen. F. (...) is op dit moment nog niet eens twee jaar oud en verzoeker maakt een belangrijk deel uit van haar leven.

De onzekere situatie waar verzoeker nu in wordt geplaatst zorgt voor stress en angst voor de gehele familie. Dit zijn geen positieve noch gezonde omstandigheden om een jong kind in groot te brengen. Het is in haar belang dat er spoedig zekerheid is over de toekomst van het gezin.

Dergelijke administratieve motiveringen om de gezinshereniging niet toe te kennen zijn reeds door het Hof van Justitie veroordeeld geweest. (H.v.J. 25.07.2002, C-459/99, arrest-Brax, § 78, 79 en 80):

"De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk.

Artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148 sluiten weliswaar niet uit dat een lidstaat uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid van deze richtlijnen afwijkt, en volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 mogen de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, doch het niet- vervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen, kan op zichzelf geen grond opleveren voor toepassing van de in artikel 3 van richtlijn 64/221 bedoelde maatregelen.

Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen."

In dit geval gaat het om een ouder-kind-relatie, dan weegt het bovenstaande uiteraard nog zwaarder dan bij een huwelijk.

Aangezien de beslissing geenszins uitlegt waarom de bovenvermelde neergelegde documenten niet zouden volstaan om de identiteit van verzoeker aan te tonen is de motiveringsplicht niet nageleefd, en

tevens het artikel 40 ter §2 van de Vreemdelingenwet, uitgevoerd door de in het tweede middel uiteengezette bepalingen en rechtspraak.

De beslissing schendt verder het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat vereist dat het belang van het kind de eerste overweging vormt bij alle maatregelen die een impact hebben op kinderen.

Verzoekers gaat al lange tijd van tijdelijke verblijfstitel over periodes zonder enig verblijfsdocument naar een andere tijdelijke verblijfstitel, en dit bemoeilijkt een normaal leven sterk, voornamelijk qua tewerkstelling.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
[...]”.

Verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in als vader van een minderjarig Belgisch kind. Voormelde bepaling voorziet in deze situatie dat verzoeker, om zich te kunnen beroepen op de gezinshereniging overeenkomstig de artikelen 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet, zijn identiteit dient te bewijzen door middel van een “*geldig identiteitsdocument*”.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen geldig paspoort heeft neergelegd, terwijl dat wettelijk vereist is. De verwerende partij aanvaardt de neergelegde consulaire identiteitskaarten niet.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dan ook dat verzoeker geen geldig paspoort heeft neergelegd.

Verzoeker betwist niet dat hij een vervallen paspoort geldig tot 2000 heeft neergelegd, maar wijst erop dat ook consulaire identiteitskaarten werden neergelegd, waarvan één afgeleverd te Brussel geldig van 27 mei 2020 tot 26 mei 2022. Hij stelt dat door het neerleggen van de geboorteakte van zijn kind aangetoond is dat hij de vader is van een Unieburger en dus recht heeft op vrij verkeer en verblijf zou moeten genieten.

Er dient evenwel te worden aangenomen dat het begrip “(*geldig*) *identiteitsdocument*” zich niet beperkt tot een (*geldig*) paspoort. Het begrip “*identiteitsdocument*” is ruimer dan het begrip “*paspoort*”.

Verzoeker legde, naast zijn vervallen paspoort, ook nog een consulaire identiteitskaart neer geldig van 27 mei 2020 tot 26 mei 2022. Dit document bevat, naast een foto, onder meer de volgende gegevens: de naam, voornaam, geboortedatum en -plaats. Verder bevat dit document het kaartnummer, de datum en plaats van afgifte en de naam van de overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd. De

identiteitsgegevens zoals deze worden vermeld op deze kaart stemmen volledig overeen met de gegevens zoals deze worden vermeld op het vervallen reisdocument.

Niettegenstaande artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke documentaire verplichting oplegt waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart, waarbij het wel opmerkelijk is dat deze niet terzelfdertijd wordt voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing niet specifiek geduid waarom de voorgelegde consulaire identiteitskaart, die melding maakt van alle vereiste identiteitsgegevens, niet kan worden beschouwd als een “geldig identiteitsdocument” in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de geldige consulaire identiteitskaart wordt in de bestreden beslissing enkel overwogen: *“Betrokkene legt als bewijs van identiteit een ‘Carte d’identité Consulaire’ voor afgeleverd dd. 08.08.2019 te Berlijn (Duitsland) en een ‘Carte d’identité Consulaire afgeleverd te Brussel geldig van 27.05.2020 tot 26.05.2022.”*

Het determinerend motief is dat de verwerende partij ervan uitgaat dat verzoeker dient te beschikken over een geldig paspoort. Zulks blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier waarbij er herhaaldelijk op gewezen wordt dat verzoeker nog steeds geen geldig paspoort heeft neergelegd.

Het is niet betwist dat verzoeker bij zijn aanvraag, naast zijn vervallen paspoort, als identiteitsbewijs ook een geldige consulaire identiteitskaart voorlegde.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de verwerende partij de geldige consulaire identiteitskaart niet aanvaardt omdat dit geen paspoort is. Nergens wordt duidelijk gemaakt waarom dit stuk niet toelaat de identiteit van verzoeker vast te stellen of te bewijzen of niet aanvaardbaar is als identiteitsbewijs- of document. Door de vereiste van het voorleggen van een “*geldig identiteitsdocument*” in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zo in te vullen dat hiervoor in ieder geval een geldig paspoort moet worden voorgelegd, zonder concreet te duiden waarom de voorgelegde geldige consulaire identiteitskaart niet kan worden aanvaard als een geldig identiteitsdocument, blijkt niet dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van en een correct onderzoek heeft gevoerd in het licht van de wettelijke bepalingen.

Het middel is, in de aangeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC